

Раціоналізатори

Газета видається
з лютого 1981 року.

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 5 (461)

П'ятниця, 7 лютого 1992 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 2 коп.

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ПРЕЗИДЕНТУ

Шановний Леоніде Макаровичу!

Я не голосував за Вас, але, як президенту, обраною народом України, бажаю Вам успіхів, оскільки після 1-го грудня від них суттєво залежить — бути чи не бути незалежній українській державі.

Ставши президентом, Ви уже ввійшли в історію, але від Ваших подальших дій залежатиме, скільки місця займете Ви в цій історії — рядок, абзац, сторінку чи цілу главу. Від Вас залежатиме також — увійдете Ви тільки в історію України, чи в світову історію, опинитесь в ряду таких діячів, як Юрась Хмельницький та гетьман Скоропадський, чи таких, як Богдан Хмельницький та Мазепа, або ж станете для народу України такою ж постаттю, якою став для Риму Гай Юлій Цезар, для Франції — Наполеон Бонапарт, а для Росії — Петро Перший.

Розуміючи, що в нинішніх історичних умовах побудувати незалежну демократичну українську державу зможе тільки президент, який продовжить ряд політичних діячів, названих мною останніми, я з болем і тривогою сприймаю ті Ваші кроки, які, на мій погляд, супроводжуються істотними помилками, наближаючи Вас до постатей середнього ряду, а Україну — до втрати незалежності.

Виходячи із припущення, що Вас оточують не досить компетентні або дещо боязкі чи занадто обережні радники, та поставивши за мету застерегти від накопичення помилок, я вирішив звернутись до Вас з відкритим листом, бо не вірю в те, що звичайний мій лист проб'ється до Вас через кордони помічників, а якщо я його вручу Вам особисто, то чи вистачить у Вас часу і бажання з належною увагою його прочитати.

Почну з критики Вашого небажання замінити Вітольда Павловича Фокіна кимось іншим на посаді прем'єр-міністра.

Економічна і політична обстановка на Україні склалася так, що кредит довіри до дій нинішнього прем'єр-міністра вичерпано. Уже не тільки у простого народу, але і в ділових та промислових колах. І скільки б нових міністрів з радикальними економічними поглядами не було введено до його кабінету, все одно це буде «уряд Фокіна», на який перейде вся недовіра, що накопичилася в народі. Зверніть увагу, в кабінет міністрів увійшли такі прогресивні в недавньому минулому політичні діячі, як Щербак та Рябченко, але ж вони розчинились там, не додавши слави ні урядові, ні собі. А достатньо було б постатей на чолі уряду, скажімо, Че-

рняка, чи Пилипчука, і, попри недоліки цих економістів, очолюваний ними уряд, навіть якби в ньому залишилась більшість нинішніх міністрів, за виключенням, звичайно, Ткаченка та Слєпчєва, отримав би так необхідний в цей нелегкий час кредит довіри як українського народу, так і урядів держав СНД. До речі, в цьому уряді цілком достойно міг би працювати на посаді віцепрем'єра і Вітольд Фокін, а на посадах одного із заступників міністра — більшість членів його нинішнього кабінету, адже їх досвід і знання народногосподарського комплексу знадобились би керівникам ринкового складу. Те, що нинішні міністри не здатні працювати на перших ролях в умовах ринку, не вина їх, а біда. Вони є професіоналами, але в іншому: в плануванні, в розподілі, в забезпеченні в умовах 100 процентів держзамовлення. Сьогодні ніхто із них не в змозі підвищити свою «ринкову» кваліфікацію, адже вчитись часу немає, оскільки вони половину цього часу витрачають у парламенті, а в другу — вирішують в межах свого розуміння питання управління галузями.

Дуже істотним недоліком, як прем'єра, так і його уряду, є відсутність у них прогнозової якості. Вони працюють в режимі слідування за Росією і не передбачили нинішньої ситуації. І я впевнений, що не можуть наші урядовці дати нам таку програму, яка буде або взагалі інваріантною від російської, або, принаймні, випереджатиме її, не призводячи до конфліктів між державами.

Окремо хотів би звернути увагу, Леоніде Макаровичу, на помилку, допущену Вами при призначенні на пост віцепрем'єра колишнього міністра торгівлі Слєпчєва. Адже з діями апарату міністерства торгівлі пов'язують в народі створення могутніх структур тіньової економіки, які нажили мільйони на різниці в державній та спекулятивній цінах в умовах штучно створюваного дефіциту за рахунок приховання товарів на, недоступних ніякому контролю, складах.

Тому підвищення ролі керівника цього міністерства в управлінні державою викликає певну недовіру і до Вас, ставить під сумнів щирість Ваших заяв про те, що Ви поведете сувору боротьбу з корупцією в урядових сферах.

Продовжуючи тему некомпетентних дій уряду, хочу звернути Вашу увагу, Леоніде Макаровичу, на помилки, які уже допущені при введенні купонів багаторазової дії, і яких уряд ще тільки збирається припуститись. Вводити купони слід було тільки в державній торгівлі

на продовольчі товари, товари широкого вжитку та імпортні, які закуплені за валюту, на 100% їх ціни та в обсязі, збалансованому з товарною масою. Всі інші товари в державній торгівлі та базарі в кооперацію необхідно було залишити в карбованцевій зоні. Це б забезпечило внутрішню конвертованість купона, соціальну захищеність населення, регульовані ціни в купонній зоні, розвиток ринкових відносин в карбованцевій зоні, заспокоєність урядів держав СНД відносно долі карбованця на Україні. Введення ж часткової купонізації всієї товарної маси, як зробив уряд, призвело до витіснення карбованця навіть на базарі, що в свою чергу привело до збільшення купонізації зарплати, тобто, зроблено перший крок по спіралі інфляції купона. Але ж купони, на відміну від карбованців, нам виготовляють на Заході за долари, тому з ростом інфляції купона доллар для оплати його виготовлення треба буде все більше і більше. І врешті-решт це приведе до економічного інфлякту — тобто, до ситуації, коли долларів на виготовлення нових купонів в державі знайдеться. Як висновок: введення 50% купонізації зарплати, як визначено постановою уряду уже в лютому — це ще один крок до економічної кризи, а за повною заміною карбованця купонами почнеться вільне падіння народного господарства України в економічну прірву.

Що стосується введення власних грошей — гривні, то цей крок абсолютно необхідний, але він повинен супроводжуватися жорсткою фінансовою реформою з замороженням вкладів, введенням обміну по вкладах в співвідношенні 1:1 та 1:10, нормуванням та частковим замороженням фондів, підприємств та організацій і так інше, тобто, приведенням усіх до спільного «нуля» з метою перенести на гривну усіх інфляційних «болячок» карбованця, а в разі його повної заміни купонами і ще більших «болячок» останнього.

При цьому треба буде забезпечити знищення всіх обмінених карбованцевих купюр, аби не стати державою, що матиме статус «фальшивомонетниці» по відношенню до держав, де і далі ходитимуть ці купюри.

Далі я хочу покритикувати Вашу позицію, Леоніде Макаровичу, відносно долі Чорноморського флоту та армійських частин колишньої Радянської Армії на території України.

Верховна Рада проголосила Україну нейтральною державою — це означає, що військова доктрина у нас є суто оборонною, для її реалізації необхідно мати у

Чорному морі флот, збалансований з флотами Туреччини та Румунії, а на суші — армію тисяч на триста — цього цілком досить, щоб до нас з повагою ставились і турки, і румуни, і мадяри, і словаки, і поляки — тобто, усі, хто до нас із «чистого закордону» може мати якісь територіальні претензії.

Ці триста тисяч треба набрати із військових частин — добровольців, що розміщені на території України і тільки їх привести до присяги на вірність Україні. Всі інші частини та основну армію Чорноморського флоту треба залишити в підпорядкуванні СНД. Адже це дуже накладно для України — самотужки забезпечувати життєздатність і всього Чорноморського флоту, і того мільйона військовослужбовців, що розквартирований на нашій Землі.

Я хочу нагадати Вам, Леоніде Макаровичу, що жодна з багатих нині держав Заходу та Сходу, як то, Німеччина, Японія, Південна Корея, Гонконг, Тайвань, — не обтяжувала себе в період становлення економіки військовими витратами — їх цілком задовольняло забезпечення обороноздатності за рахунок окупаційних військ США та їх союзників у другій світовій війні.

Сьогодні Україна має союзниками держави СНД, тому я не бачу ніякого ущемлення незалежності України в тимчасовому перебуванні на її території військ, підпорядкованих СНД, які утримуються за рахунок спільних внесків.

До речі, аби Росія не дала вугілля чи мазуту для електростанції, яка подає енергію в військове містечко, то гнів військовослужбовців та їх сімей, якщо ця частина входить до армії СНД, буде направлений не на уряд України, а на уряд Росії.

Якщо ж вона присягне Україні, то для неї винуватцем усіх бід буде тільки уряд України, і весь гнів буде спрямований на незалежність.

Мати ж таку, Леоніде Макаровичу, армію, щоб протистояти армії Росії чи СНД, нам ні до чого, адже ні в якому разі нам не можна допускати до війни з СНД.

У нас п'ять атомних електростанцій. Як фахівець з енергетики, я Вам заявляю, що їх розбомблення звичайними фугасними авіаційними бомбами чи гарматними снарядами знищить не тільки Україну, але і все живе від Парижу до Москви, і від Стамбула до Санкт-Петербурга. Тому ці АЕС, нависаючи загрозою над нашим народом, одночасно є і нашим захистом від великомасштабної війни із нашими сусідами.

Визнання нашої держави якомога більшим числом країн — це є ще один захист України від агресії з боку сусідів, адже ООН не доз-

волить вести війну навіть звичайною зброєю проти країни, в якій розміщено стільки АЕС, що їх зруйнування несе загрозу всьому світові.

І взагалі на перший план сьогодні треба висунути економічні реформи, а не військові. Буде у нас краще жити, то і присягнуть усі задоволенням, а буде гірше, то і присяга не допоможе. Я хочу нагадати Вам, Леоніде Макаровичу, що у всіх країнах, де було здійснено військові перевороти, армія присягала перед тим і урядові, і президенту, і Конституції.

Так що не треба себе тішити думкою, що присяга армії — це є гарант від військового перевороту — на жаль, дуже багато офіцерів присягають під тиском дружин, а не за велінням серця.

Тому гарантом можуть бути тільки більш високі темпи поліпшення життя у нас на Україні в порівнянні з Росією.

Своєю поспішністю з підпорядкуванням військових округів і всього Чорноморського флоту та форсуванням прийняття присяги на вірність Україні Ви, Леоніде Макаровичу, хотіли того чи ні, але об'єктивно погіршили стосунки і з СНД, і з Росією, а також ускладнили ситуацію, в Криму, що нашої молодій державі сьогодні абсолютно непотрібне.

Ускладнили життя і собі, Леоніде Макаровичу, і усім нам також деякими своїми невиваженими заявами. На мій погляд, вища посадова особа повинна стежити за тим, що говорить вголос, адже одне невадливо висловлювання президента може погіршити стан усієї країни. В одному виступі по телебаченню Ви, наприклад, заявили, що в лютому Україна перейде повністю на купони. І це привело до того, що карбованці перестали ходити. Навіть на колгоспних базарах.

Я вважаю непродуктивною також вашу заяву про те, що Ви помилились, даючи згоду на призначення маршала Шапошникова командуючим військами СНД і що виправите цю помилку. Адже це заява на конфронтацію з маршалом без реальної можливості щось поправити — то навіщо робити таку заяву?

Не допоможе, на мій погляд, поглибити порозуміння з урядами країн СНД і Ваша заява про те, що хворі країнники в сусідніх державах одужають, а здорові прийдуть до влади.

Не додасть Вам авторитету і телеграма з вимогою зняти з посади адмірала Касатонова, тому, що Шапошников, з яким Ви вже ввійшли в конфронтацію, з дозволу Ельцина її не виконає, і Ви тут, на жаль, нічого не зможете змінити.

Як жива людина, Леоніде Макаровичу, Ви, звичайно,

маєте право на емоції, але, як Президент, Ви повинні вести себе більш розсудливо.

На жаль, звинувачення уряду Росії у всіх бідах України стало лейтмотивом багатьох Ваших виступів, що, на мій погляд, є політично невірним. Адже в однаковій мірі винуватцем, є і наш уряд, який не вміє передбачати розвиток ситуації. Тому треба завжди вину ділити рівно.

Ви, Леоніде Макаровичу, підписали угоду про СНД.

У мене складається враження, що Ви підписали цю угоду, аби зруйнувати СРСР, а потім виконувати її лише в окремих пунктах, які вигідні для України. Це можна розцінити як дуже хитрий політичний хід. Але ж хитрувати дозволяється міністру в міжнародних справах, в якійсь мірі прощаються хитрощі прем'єрам, але президент може схитрувати лише один раз. Після цього він втрачає довіру. А без довіри серйозні міжнародні справи не вирішуються. Тому треба було або не підписувати угоду про СНД, або, якщо вже підписали, то виконувати її в пунктах, які сьогодні, може, і не зовсім вигідні для України.

І взагалі політику на завтра треба будувати, виходячи з того, що є сьогодні, а не озиратись на те, що було вчора.

Я розумію, що читати ці рядки Вам буде не дуже приємно, і якби не був впевнений, що ви здатні робити правильні висновки з помилок та їх критики, то не взявся б і писати цього листа.

Розраховую на розуміння Вами того, що при появі симптомів захворювання гіркі ліки завжди корисніші, ніж солодкі цукерки.

Закінчуючи лист, хочу дати декілька порад, які, на мій погляд, можуть допомогти Вам змінити розвиток подій в нашій молодій державі в бік поліпшення ситуації.

Порада перша: змінити прем'єра. А оскільки Ви дуже вірите Вітольду Павловичу, то залишити за ним посаду віцепрем'єра в новому уряді — і він зможе ще попрацювати на благо народу України, і Вам буде спокійніше, коли він залишиться у складі уряду, і уряд з новим прем'єром ринкової формації атримав так необхідний йому у цій кризовій ситуації кредит довіри.

Порада друга: змінити порядок використання купонів, залишити їх тільки як регульовану плату за продовольчу корзину, товари широкого вжитку та імпорт, збалансувавши з масою цих категорій товарів. Тоді вони стануть внутрішньо конвертованими і підведуть до впровадження гривни в умовах соціальної захищеності населення та (Закінчення на 2-й стор.)

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ПРЕЗИДЕНТУ

(Початок. на 1 стор.)

працюючого на ринку карбованця.

Порада третя: заспокоїти Росію тим, що вказати точні терміни введення привни та механізм ліквідації карбованцевих купюр після їх обміну. Перестати вступати в конфронтацію та словесні перепалки з керівниками Росії. Звернути увагу на те, що з Гайдаром, який є розум-

ним економістом, можна про все домовитись. Про це свідчить його заява в парламенті Росії, в якій він відкинув вимогу асигнацією блокаде України посиланням на те, що така блокада зруйнує економіку України, а ця руйнація в свою чергу неминуче приведе і до руйнації економіки Росії.

І треба пам'ятати, що дії, спрямовані на дестабілізацію уряду Єльцина — це одноча-

сово і дії проти України, тому що в разі падіння Єльцина на зміну йому прийде лідер типу Жириновського, від якого Україні немає надії чекати чогось доброго.

Порада четверта: визначитись шляхом переговорів з керівництвом армією СНД та ЧФ, які частини та кораблі передаються збройним силам України. І тільки в них привести особовий склад до присяги на вірність укра-

їнському народу. І тільки на них розповсюдити владу Міністра оборони України. Погодитись на входження основних сил Чорноморського флоту до складу ВМФ СНД — це буде набагато дешевше для України. І нічого сподіватись на зиск від продажу обтяжливих для економіки крейсерів іншим державам — від такої операції в очах, як Сходу, так і Заходу, можна

втратити набагато більше, ніж придбати. Погодитись на оренду Севастополя для базування кораблів ЧФ СНД. Це заспокоїть ситуацію в Криму і виб'є ґрунт із під ніг сепаратистів.

Узгодити закони про соціальну захищеність офіцерів армії СНД на територіях усіх членів співдружності.

Оце, на мій погляд, є першочергові завдання влади.

Підуть ці справи — народ повірить і видасть кредит довіри під більш довгострокові реформи.

І нехай щастить Вам, Леоніде Макаровичу, на шляху реалізації цих реформ.

3 повагою

Б. МОКІН,

народний депутат України, академік АГНУ та АІНУ.

На теми дня

Купонізація

Яких тільки «ізмів» та «унізацій» не пережив наш народ, починаючи від більшовизації до нинішньої стріхтливої лібералізації цін. Тепер ось маємо і купонізацію. Не ту, продуктом якої вже обклеюють стіни, замість шпалер, а імпорту, Поголяють лиш, які гарні папірці надрукували нам вражі капіталісти із Франції з мадонною, соборами, барвистими візерунками. Пустити їх на шпалери — ціни не мали б.

Але не для будуару мадам Марго старалися французькі майстри, а для того, щоб ми могли щось собі купити, захистити національний ринок, вдарити по руках спекулянтів. При цьому нас запевнили, що з введенням оцих купонів багаторазового використання полиці магазинів відразу оживуть від сили-силенної продуктів і промислових товарів, що ніякими хитрощами злодіями не вдасться підробити ці купони з дуже таємними знаками і плямами. А головне, що завдяки їм, ми переборемо економічну кризу і заживемо, як люди.

Та на перевірку вийшло, що це нова облуда вже на фокінському рівні: в магазинах так само гуляє вітер, а тих купонів вистачає хіба-що на хліб і молоко.

Може хоч спекулянтам настала клямка? Коли б такі їм хоч які не виставляй купони — свою справу знають твердо. Автору цих рядків доводиться щоранку бачити великі черги біля взуттєвого магазину. Майже вночі, за 3—4 години до відкриття, приходять сюди люди, розпалюють багаття, щоб не замерзнути, і чекають. А продають найчастіше кеди, сандалі, чи ще щось з літнього асортименту.

То не вже усім так конче знадобилися в зимовий час ці речі? Відповідь на запитання дав один молодик,

котрий щодня рветься до прилавку. Значить, купонів у нього — кури не клюють і умови є для гендлярства, незважаючи на дуже сердитий указ Президента про відповідальність за спекуляцію і купонізацію.

То чи не краще було б замість цих папірців запровадити карткову систему, яка цілком себе виправдала у важкі повоєнні роки. Чітко повинно бути визначено, скільки кожний отримає тих чи інших продуктів, взуття і одягу за певний період. Хай їх буде мало, зовсім мало, але кожний зможе на щось розраховувати, а не поглядати сумними очима на еротично обставлені магазини чи на загребущі руки спекулянтів.

Тим часом, поки наші розумні правителі і законодавці думу думають велику про благо народу, самі подбаємо хоч про те, щоб не залишитись без купонів.

З цього приводу наш планово-фінансовий відділ дав таку інформацію:

У лютому, згідно постанови уряду, кожний працівник інституту отримає 50% зарплати, пенсії, стипендії чи інших виплат купонами в розмірі не менше 400 карбованців. Найбільшими володарями купонів звісно, будуть вчені — доктори і кандидати наук, які одержать в цьому місяці від 1000 до 1500 купонів, а ось студентам, друкаркам, лаборантам, прибиральницям доведеться на кожний купон молитися, бо за їхніми «щедрими» посадовими окладами, пенсіями і стипендіями більше 200—300 купонів і не світило, аби уряд не вніс поправку про мінімум в 400 карбованців.

Таким чином, в лютому все ніби ясно. Тепер з піснею «Что день грядущий нам готовит» дочекаємось березня.

Л. НОВІНСЬКИЙ.

Вірменському синові українського народу...

Саме так, жартома, але цілком справедливо, було названо на ректораті 31 січня професора Давида Бегларовича Налбандяна. «Від імені і за дорученням Президії Верховної Ради України заступник голови обласного Т. Д. Бачинська вручила йому посвідчення і знак «Заслуженого працівника народної освіти України».

Відповідаючи на привітання, Давид Бегларович ска-

зав, що приємність подвійна — в день підписання указу про нагороду Україна проголосувала на референдумі про повну свою незалежність, а друга приємність полягає в тому, що син маленького народу одержує нагороду від великої України.

— Дякую вам, друзі-панове, за багаторічну спільну працю, високу оцінку моєї роботи, за те, що тут, у цьому краї, знайшов другу свою Батьківщину.

У нього така примітна зовнішність, що привертає увагу навіть серед великої маси людей: Роман Іваничук — мов біла свіча. Хочеться навіть запитати: «Перекисами якого водню, любий пане Романо, білила судьба вашу голову, які лебеді сиділи при тій таїні, які ангели махали крильцями, щоб вифарбувати вас так файно?»

Проте світла лірика цих запитань одразу тьмяніє, як тільки визнає правду. Соркалітним написав він знамениті свої «Мальви», мудро обвішав круг пальця пильність компетентних служб розвинутого соціалізму, які потім, надолужуючи, опосіли з такою запалдівістю, що тюрма уже шкірилась до нього своїми ґратами і письменник — брютет на очах робився блондином. Але не здавався!

Свідчення цього — десять історичних романів за 20 років життя. І кожен з них могла спостигнути доля «Мальви», бо в кожному — одна зі сторінок забороненої історії України. Роман Іваничук виконував своє творче призначення з мужністю справжнього лицаря, навіть у фантазіях не припускаючи, що це скінчиться добром. Ось звідки на його обличчї незвична єдність м'якості і твердості. Лірика, що гартувалася в борні?

Втім, це уже — філософське. А на зустрічі 31 січня панувала атмосфера щирої інтереси і довіри. Роман Іваничук з місією чисто літературною до Вінниці приїхав уперше. І те, що почав саме з політехнічного, вважає, за високий вимір, продовженням історичної логіки — боротьбу за розквічення України мають вести не одні письменники, а всі ешелони української інтелігенції, професіонали різних гатунків, яких треба виховувати у відповідному дусі.

— Народ живе доти, — говорив Роман Іваничук, — доки зберігає історичну пам'ять. Перебуваючи в Нагорному Карабаху, я переконався, що найбільше крові лється в тих містечках і селищах, що з'явилися за радянської доби, себто, там, де нема глибокого історичного коріння, де живе не народ, а просто населення, що виховувалося в дусі, так званого, інтернаціоналізму, в дусі нехтування рідною ку-

Наш гість — Роман Іваничук

Видатний український письменник, лауреат Шевченківської премії, автор десяти історичних романів, народний

депутат України 31 січня зустрівся з викладачами і студентами ВПІ.

льтурою, звичаями, традиціями.

З душі українця теж послідовно й цілеспрямовано витрунувалася любов до свого краю. Письменник згадував, як у сорок четвертому батько палив у печі історію Грушевського, бо за неї давали не більше-менше, як десять років тюрми або табору. Грушевського в очах народу робили неуком, Яворницького — теж, Мазепу — зрадником, січових стрільців — бандитськими легіонами.

Останній історичний роман Іваничука називається «Орда». Зовнішня його канва — зруйнування Батурина. Але писався він уже в перервах між засіданнями парламенту і присвячується, по суті, іншій орді, ім'я якій — група 239. Письменник досліджує тему духовного яничарства, коли сила обставин робить українця за національністю страшним ворогом власного народу, як робила колись Турція юних полонянців безжальними паляями і насильниками забутої Батьківщини.

Роман Іваничук, природно — на вістрі сучасної боротьби за розбудову і утвердження української державності. Він глибоко вірить в силу і наполегливість молодих. Коли київські студенти мужньо пішли на голодування, щоб домогтися відставки обридлого усім прем'єра Масола, а компартійна верхівка ладна була на все, аби

зберегти при владі вірного свого слугаку, Роман Іваничук ходив до наметів:

— Діти мої! Схиляю голову перед вами, але жодне ваше життя не варте Масола. Ідіть додому!

— Ми, Романо Івановичу, дуже шануємо вас, але якщо ви так говорите, то йдіть звідси.

Письменник з пафосом говорив про те, що це молода кров України, її гордість і майбуття.

Його запитали, чи пише він про це?

— Так. Письменник — людина небезпечна, бо всюди збирає матеріал, за що його так ненавиділи більшовики. Нинішні історичні романи мають бути про нинішній час, бо на наших очах твориться історія. Я занотовую все те, що діється сьогодні довкола мене, в стінах парламенту і пишу річ, яка називається «Благослови, душе моя, господу». І в ній буде стільки частин, скільки я буду жити.

Зустріч вийшла не тільки цікавою, а й дуже потрібною. Вона, як бачите, переступила межі чисто літературної розмови. Втім, чого дивуватися? — Роман Іваничук завше був і є не тільки видатним письменником, а й великим громадянином і патріотом.

— З ваших книг, — сказав на зустрічі керівник винницької «Просвіти», викладач нашого інституту Леонід

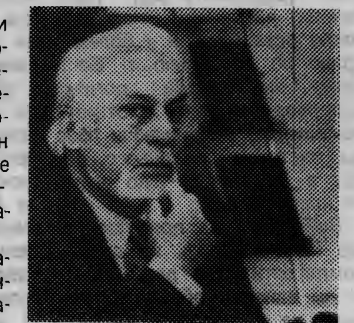
Філонов, — через запахи слова ми завжди могли відчутти запах минулих епох і сповна перейнятися тими болями й тривогами.

Точніше, либонь, і не скажеш. Спасибі ж вам, маестро, за те, що одірвалися від своїх натхненних трудів і подарували нам декілька годин справжньої насолоди і душевної розради, які довгодожжимо житимуть в пам'яті.

Залишається додати, що зустріч з Романом Іваничуком була першою з тих, які намічає провести культурно-художній центр інституту в рамках задуманого циклу «Новітнє відродження».

В. ІВЧЕНКО.

Як повідомив культурно-художній центр інституту, досягнуто домовленості, що наступна зустріч циклу «Новітнє відродження» планується з Павлом Мовчаном, головою Товариства української мови ім. Шевченка, поетом, мовознавцем, народним депутатом України. Відбудеться вона 21 лютого цього року.

До уваги розробників науково-технічної продукції

Свої послуги пропонує рекламно-комерційна група науково-дослідної частини ВПІ, яка:

— забезпечить рекламу вашого товару, як на Україні, так і в зарубіжних країнах;

— організує на комерційній основі виставку, ярмарок, аукціон, міжнародну чи міжреспубліканську науково-технічну конференцію, або забезпечить вашу участь в аналогічних заходах, що проводяться іншими організаціями;

— допоможе знайти замовника на запропоновану вами розробку науково-технічної продукції.

— запропонує для впровадження підприємствами і організаціями України ваші перспективні розробки;

— допоможе укладенню бартерних операцій типу: науково-технічна продукція — товари народного споживання та інше.

Рекламно-комерційна група НДЧ розвиває зв'язки Інституту з різними за діяльністю біржами НТП, рекламно-посередницькими організаціями, а також банками, кредитно-страховими установами, здійснює пошук нових форм співробітництва та їх розробку.

За довідками і з пропозиціями звертатись по телефону 4-72-51 до заступника проректора по науково-дослідній частині, кандидата технічних наук Сергія Леонідовича Яблочникова.